

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Bogen om Adler

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 120.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-boa-txt-shoot-id73a2aa39-8cc6-43a2-9543-2a31b8b3b9a0.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Mag:Adler er nu i den Alder, da man ordentligviis føler en Trang til at slutte sine Læreaar af, for derpaa at lære Andre. Der pleier da ogsaa i den Alder, der er Modenhedens kritiske Alder, at indtræde en Trang til ret dybt at besinde sig paa sit eget Liv. Endnu engang, inden man gjør Overgangen og gaaer videre i Livet, vender man tilbage til sine første Erindringer, til Opdragelsens uforglemmelige Indtryk. Man prøver, hvorledes man nu forholder sig til hvad man den Gang barnligt forstod og tilegnede sig, man prøver om man er i Overensstemmelse med sig selv, om og hvorvidt man forstaaer sig selv i at forstaae sit Første, og Bekymringen er, at Ens Liv i dybere Forstand maatte være et personligt Liv i væsentligt Sammenhæng med sig selv. Een og Anden staaer vel her paa Skilleveien, om han skal slippe det Første, hugge Broen af, og holde sig til det senere Lærte, eller om han skal søge tilbage til Barndommen og lære omvendt; thi som Barn lærte han jo af Ældre, og nu skulde han altsaa selv Ældre lære af et Barn, lære af sin Barndom. Havde det nu været MagA^[s] Tilfælde, at han, idet han saaledes i sig selv vendte tilbage til sig selv, var stødt paa een eller anden væsentlig christelig Erindring, eet eller andet afgjørende Indtryk af det Christelige: da vil Sagen være bleve[n] en anden, og itide noget alvorligere. Men hans Livs-Udvikling var netop en saadan, at det maa falde ganske naturligt, at han culminerede i at blive Hegelianer, aldeles i samme Forstand som den hegelske Philosophie var Menneskehedens høieste Udvikling. At den hegelske Philosophie derved igjen var Christendommens Culmination, kunde Mag. A. ingen Betænkelighed have ved at antage; det fulgte vel snarere ganske af sig selv, og deraf da igjen, at han som Hegelianer var en ualmindelig udviklet og dannet Christen, vel skikket til at lære den hegelske Philosophie fra sig, og altsaa ogsaa Christendom, da disse Bestemmelser vare identiske.